

İLK DAMLA

Her kız çocuğunun bir hayali olmuştur. Kimisi prenses olmayı hayal etmiştir. Kimisi yerlere kadar uzanan pembe saçlar kimisi de yeni mutfak oyuncakları. Benim hayalim ise bunlardan biraz farklıydı.

Hayalimi aileme söylediğimde istemsizce gülmüşlerdi. Dalga geçtiklerini anlamam sanmışlardı, küçüktüm sonuçta. Tek söyledikleri başka bir hayal kursam daha iyi olacığıydı. Üzül müştüm ama ağlamayı sevmezdim. Koşarak odama gittim. Güzel bir odam vardı aslında. Bembeyaz mobilyalarım açık mavi duvarlarımla hoş bir uyum içindeydi ama benim en sevdiğim şey camımın önündeki minder yığınydı. Pembe, beyaz, mavi ve gri minderler. Burada oturur, ikinci kattaki odamdan bahçeyi izlerken saatlerce hayal kurardım. Oturup düşünmeye başladım. Neden benim hayalim imkansızdı? En yakın arkadaşım prenses olmak istiyordu. Çizgi film karakteri bile değildi ki! Ama karar vermiştim bu hayali gerçekleştirecektim.

Önümdeki defteri kapatıp biraz su almak için mutfığa gittim. On yıl öncesini düşünmek yormuştu. O an yağmur yağdığını fark ettim. Koşarak bahçeye çıktım. Üzül müştüm. Tam on yıl geçmişti ve ben hayalimi gerçekleştirememiştim. Hayalim ilk damlanın avcumu düşmesi idi. On beş yaşına geldiğim için bu biraz tuhaf gelebilirdi ancak bu küçüklüğüme olan borcum gibiydi. On yıldır başarısızlığa uğradığımı düşünüyordum, elimi uzatıp avcumu düşen damlaya baktım. Hiçbir zaman ilk damlayı tutamamıştım ama avcumu düşen damla bana her zaman bir şey getirmişti. O an fark ettim. İlk damla toprağa düşen değil, benim avcumu düşen damlaydı. Çünkü hayatta başarılarım elimden kaçırdıklarım değil, yakaladıklarımды. Acaba bu damla bana ne getirecekti? Yeni bir arkadaş, yeni bir mutluluk, yeni bir şans belki de yeni bir aşk. Ve ne olursa olsun beklemeye devam edecektim ilk damlanın müjdesini.

NEPTÜN